

Arrest

nr. 298 360 van 8 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 mei 2023 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 23 mei 2023 tot verlenging van de termijn van overdracht van de Dublin-transfer tot maximaal 18 maanden, omwille van het onderduiken van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Overwegende dat de genaamde [A.A.] geboren te [...], op [...] van nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.) het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 23.05.2023

Overwegende dat op 01.12.2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Oostenrijk op grond van artikel 25(2) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 08.12.2022 een beslissing 'bijlage 26quater' werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 23.05.2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

De betrokkene was op 07.12.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Hij kreeg op 08.12.2022 rechtstreeks kennis van deze beslissing in het opvangcentrum van Zaventem.

Op 12.12.2022 had betrokkene een eerste opvolgingsgesprek met een ICAM-coach, werkzaam in het opvangcentrum van Zaventem. Uit het verslag blijkt dat de mogelijkheden en gevolgen van de Dublin procedure opnieuw uitgebreid werden toegelicht, betrokkene kreeg wat bedenktijd en een nieuwe afspraak mee. Op 15.12.2022 had betrokkene een tweede opvolgingsgesprek met een ICAM-coach, werkzaam in het opvangcentrum van Zaventem. Uit het verslag blijkt dat betrokkene niet wenst mee te werken aan een vrijwillige terugkeer naar de verantwoordelijke lidstaat, dat hij het opvangcentrum zal verlaten en de intentie heeft om naar een privéadres te verhuizen.

Op 16.12.2022 deelde de ICAM-coach mee dat betrokkene het opvangcentrum verliet en zou gaan verblijven op het privéadres [...], 4102 Ougrée. Betrokkene bevestigde dit adres alsook per brief op 16.12.2022.

De politie van de zone Seraing verrichtte op 10.01.2023 omstreeks 13u50 een woonstcontrole op het privéadres [...], 4102 Ougrée. De betrokkene werd bij deze controle niet aangetroffen. Uit het verslag van de politiediensten blijkt dat betrokkene zijn naam staat niet op de bel of bus staat, er werd gesproken met een bewoner van het pand die verklaarde dat betrokkene niet aanwezig is.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61: "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden.”

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft nagelaten het administratief dossier neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden bijgevolg de door verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 27 en 29 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“1. De verzoekende partij heeft de nationaliteit van Syrië.

Verzoeker diende een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming, nadat hij zich eerder hiertoe had aangemeld.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd evenwel een verzoek gericht aan de Oostenrijkse autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker.

Door de Oostenrijkse autoriteiten zou op 1 december 2022 zijn ingestemd met het verzoek tot terugname. Er wordt vervolgens een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

Op 23 mei 2023 neemt de verwerende partij vervolgens een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden (stuk 1).

In de motivering wordt in de bestreden beslissing gesteld dat door de politiezone van Seraing op 10 januari 2023 omstreeks 13u50 een woonstcontrole werd uitgevoerd, waarbij verzoeker niet werd aangetroffen. Zij naam zou ook niet op de bel of bus vermeld staan. Een “bewoner” van het pand zou vervolgens verklaard hebben dat verzoeker “niet aanwezig” is.

Hierom wordt gesteld dat de termijn voor overdracht wordt verlengd op basis van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

2. De rechtsgrondslag voor de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde gezocht in artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

Artikel 29 van de Dublin III-Verordening, bepaalt: “De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.” (eigen accentuering).

Artikel 29, 2 van de Dublin III-Verordening bepaalt verder: “Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.” (eigen accentuering).

Artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening

(EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Uitvoeringsverordening 118/2014), bepaalt als volgt: “De lidstaat die om een van de in artikel 29, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek tot overname of tot terugname van de betrokken persoon of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit opschortende werking heeft, stelt de verantwoordelijke staat daarvan vóór het verstrijken van deze termijn in kennis. Indien hij dat niet doet, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de andere uit Verordening (EU) nr. 604/2013 voortvloeiende verplichtingen overeenkomstig artikel 29, lid 2, van die verordening bij de verzoekende lidstaat.”

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III - verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014 blijkt dat de lidstaat die de overname of terugname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen vanaf de (impliciete) aanvaarding van het overnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing op dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III - verordening).

Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening). Slechts in een uitzonderlijke situatie kan de termijn derhalve worden verlengd tot maximaal 18 maanden: “Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt”.

De verzoekende lidstaat moet de verantwoordelijke lidstaat binnen de termijn van zes maanden in kennis stellen van de in artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening vermelde reden waarom de overdracht niet kan worden uitgevoerd binnen de zes maanden (artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014). Wanneer de overdracht niet heeft plaats gevonden binnen de normale termijn van zes maanden, of binnen de verlengde termijn van achttien maanden, gaat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming over op de verzoekende lidstaat (artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening).

3. Uit artikel 29, 2 van de Dublin III-Verordening volgt dat de gemachtigde, indien voldaan zou zijn aan de voorwaarden tot verlenging (hetgeen verzoeker betwist, zie hieronder), over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de precieze termijn te bepalen waarmee de overdrachtstermijn verlengd wordt. Dit kan een termijn zijn tot maximaal 18 maanden.

Dit geeft verweerder ook zelf aan in de bestreden beslissing: “tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt” (stuk 1, pagina 1).

De verlenging van de termijn tot 18 maanden vormt de bovengrens.

Het komt derhalve aan de gemachtigde toe om precies te motiveren over de precieze termijn waarmee de overdrachtstermijn wordt verlengd.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde geen motivering opneemt over de duurtijd van de verlenging. Integendeel, er wordt kennelijk automatisch besloten tot verlenging naar 18 maanden, terwijl dit de maximale duurtijd betreft. De verlenging tot de maximale termijn vereist derhalve, gelet op de rechtsgevolgen dat deze beslissing met zich meebrengt, net een meer uitgebreide motivering.

Elke motivering hiertoe ontbreekt evenwel. Hierdoor schendt de gemachtigde de formele motiveringsverplichting.

Door de motieven voor het bepalen van de precieze duurtijd van de termijn (in casu 18 maanden) niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

4. De verzoekende partij merkt vervolgens op dat de gemachtigde een foutieve toepassing maakt van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening tot verlenging van de termijn van de overdracht naar 18 maanden, minstens dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelt gelet op de aangehaalde redenen tot verlenging van de overdrachtstermijn.

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III - verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening 118/2014 blijkt dat de lidstaat die de overname of terugname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen

vanaf de (impliciete) aanvaarding van het overnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing op dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III - verordening).

Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III - verordening).

Slechts in een uitzonderlijke situatie kan de termijn derhalve worden verlengd tot maximaal 18 maanden: "Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt".

5. Het criterium van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening wordt evenwel geschonden in de bestreden beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat door de politiezone van Seraing op 10 januari 2023 omstreeks 13u50 een woonstcontrole werd uitgevoerd, waarbij verzoeker niet werd aangetroffen. Zij naam zou niet op de bel of bus vermeld staan. Een "bewoner" van het pand zou vervolgens verklaard hebben dat verzoeker "niet aanwezig" is.

Uit deze (beperkte) elementen wordt vervolgens afgeleid dat verzoeker "buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd".

Het oordeel van de gemachtigde kan niet worden bijgetreden omwille van volgende redenen.

6. De bestreden beslissing baseert zich in belangrijke mate op de vaststellingen die werden verricht door de politiezone van Seraing tijdens een woonstcontrole op 10 januari 2023.

Verweerder baseert zich, zo blijkt uit de bewoordingen in de bestreden beslissing, op de vaststellingen die blijken uit "het verslag van de politiediensten".

Het verslag van de vaststellingen door de politiezone van Seraing, waarop verweerder zich baseert voor het nemen van de bestreden beslissing, is verzoeker niet bekend. Er werd hiervan geen afschrift verkregen door verzoeker. Er wordt ook niet (rechtstreeks) geciteerd uit een verslag van de politiezone van Seraing door verweerder.

Verzoeker is derhalve onbekend met dit determinerend document waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

De verzoekende partij benadrukt dat verweerder zich slechts kan baseren op de vaststellingen die verricht zouden zijn door de politiezone van Seraing indien verweerder, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op 23 mei 2023, beschikt over een officieel rapport van de politiezone van Seraing waaruit de vaststellingen blijken die door verweerder werd genoteerd in de bestreden beslissing (hetgeen determinerende motieven uitmaken voor het nemen van de bestreden beslissing).

Dit rapport, waaruit de bevindingen zouden blijken waarom verweerder zich in de bestreden beslissing baseert, moet bovendien zijn ondertekend door een daartoe bevoegd persoon.

Slechts indien de handtekening werd geplaatst door een daartoe bevoegd persoon, kan worden vastgesteld dat de vermeldingen in dit verslag waarachtig zijn en effectief werden uitgevoerd en genoteerd door de politionele diensten (zoals ook verzocht door verweerder).

De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt.

Deze essentiële vaststellingen kunnen echter niet worden gemaakt op basis van de vermeldingen in de bestreden beslissing. Hierom kan het oordeel in de bestreden beslissing niet worden bijgetreden.

Minstens wordt hierdoor de formele motiveringsverplichting geschonden doordat deze determinerende elementen (motieven) nergens staan vermeld in de bestreden beslissing.

Bovendien kan omwille van die wapengelijkheid door een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van bovenvermelde elementen na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen,

6. In ondergeschikte orde, wijst verzoeker op volgende vaststellingen indien bovenvermelde argumentatie niet kan worden bijgetreden.

Er zou door de politiezone van Seraing slechts één woonstcontrole zijn uitgevoerd tijdens een weekdag (dinsdag 10 januari 2023) tijdens de dag zelf (om 13u50). Doorgaans vraagt verweerder echter om meerdere controles uit te voeren, hetgeen vermoedelijk ook in casu het geval zal zijn geweest in de gegeven opdracht aan de politiezone van Seraing.

Er werd slechts één enkele woonstcontrole uitgevoerd volgens de bestreden beslissing. Het is onredelijk om op basis van één onaangekondigde woonstcontrole, tijdens het midden van de dag in de week, te stellen dat verzoeker niet op het adres zou verblijven.

Verzoeker kan tevens niet vaststellen of de controle op het juiste adres werd uitgevoerd.

Er wordt voorts niet vermeld op welke wijze men de controle heeft uitgevoerd (heeft men eenmalig of meermaals gebeld, aangeklopt, ...), of de controle werd uitgevoerd door één of meerdere personen al dan niet in uniform en op welke wijze men zich heeft geïdentificeerd en hun opdracht heeft kenbaar gemaakt. Dit is temeer van belang omdat een controle door de politie mogelijks tot een "defensieve" reflex kan leiden bij verzoeker of de personen met wie hij samenwoont indien deze informatie ontbreekt. Indien de persoon of personen die de controle uitvoeren niet in uniform zijn, kan verzoeker of de personen met wie men samenwoont ook niet op de hoogte zijn dat er een controle wordt uitgevoerd (men kan ook besluiten niet open te doen, indien men de persoon - in burger - niet kent). Daarnaast kunnen er ook louter praktische zaken een impact hebben.

Het is manifest onredelijk om te veronderstellen dat uit één enkele controle - op dinsdag 10 januari 2023 om 13u50 door één of meerdere personen (al dan niet in uniform) zonder te weten op welke wijze men de controle heeft uitgevoerd (heeft men eenmalig of meermaals gebeld, aangeklopt, ...) - moet worden vastgesteld dat verzoeker niet zou verblijven op dit adres en zou zijn ondergedoken.

Verweerder acht het (doorgaans) zelf nodig om meerdere controles uit te voeren voor de vaststelling van het verblijfsadres. Dit is niet gebeurd. Niettemin wordt hiermee geen rekening gehouden door verweerder in de bestreden beslissing.

Dat verzoeker tijdens deze ene controle tijdens een weekdag niet werd aangetroffen, temeer omdat de omstandigheden van deze controle onbekend zijn, is onvoldoende om te onderbouwen dat verzoeker "buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd".

Vervolgens zou er nog zijn vastgesteld dat een "bewoner van het pand", zonder enige verdere duiding of informatie over deze "bewoner", louter zou gesteld hebben dat verzoeker "niet aanwezig" was. Hieruit blijkt derhalve louter dat bevestigd werd dat verzoeker op het moment van de controle niet aanwezig was. Er kan uit deze bewoordingen niet worden afgeleid dat verzoeker niet op het adres zou verblijven, in de mate dat reeds rekening kan worden gehouden met een verklaring van een onbekende "bewoner van het pand" zonder enige verdere duiding.

Verzoeker betwist dan ook dat hij niet op zijn adres zou verblijven dat hij eerder heeft meegedeeld aan verweerder.

Het blijkt voorts niet dat verzoeker werd gevraagd om zich aan te melden bij de politiezone van Seraing of om zich aan te melden bij verweerder. Er werd nadien kennelijk ook geen enkele andere vorm na controle meer uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, heeft de gemachtigde ten onrechte besloten, op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier, dat verzoeker "buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd".

7. De gemachtigde maakte derhalve niet op rechtmatige wijze toepassing van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening voor de beslissing tot verlenging van de termijn tot overdracht naar 18 maanden. Verweerder handelt in de bestreden beslissing onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk door op basis van bovenvermelde gegevens te stellen dat verzoeker als "ondergedoken" moet worden beschouwd.

Minstens werden de elementen die wijzen op de onduidelijkheid van de vaststellingen (zoals de bevoegdheid van de opstellen van de akte, één enkele controle, geen gekend tijdstip, geen enkele info over de verklaringen die één persoon heeft afgelegd, geen info over de verdere vaststellingen die werden verricht of dienden verricht te worden) en derhalve de onduidelijkheid over verzoeker werkelijk is "ondergedoken" niet betrokken in de gemaakte beoordeling terwijl de beslissing wordt genomen met de meest verregaande impact voor verzoeker (met name een verlenging tot de maximale termijn van 18 maanden).

De gemachtigde schendt hiermee artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, minstens handelt de gemachtigde onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

8. De verzoekende partij wijst tevens op het volgende.

Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) stelde, in Grote Kamer in zijn arrest van 25 oktober 2017, Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-201/16 in punten 30 tot en met 34 en 39 dat indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende lidstaat.

Daarbij is niet vereist dat de oorspronkelijk verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen. In punt 43 vervolgt het Hof dat indien de overdrachtstermijn is verstreken, de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat niet kunnen overgaan tot overdracht van de betrokkene naar een andere lidstaat en zij, integendeel, gehouden zijn ambtshalve de nodige maatregelen te treffen, om hun verantwoordelijkheid te erkennen en onverwijld aan te vangen met de behandeling van het door die betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg blijkt dat het al dan niet rechtmatig verlengen van de overdrachtstermijn rechtstreekse invloed heeft op de verantwoordelijkheid zelf van de lidstaat.

Het Hof stelt immers in punt 39 dat de termijnen zoals bepaald in artikel 29, leden 1 en 2 van de Dublin III - verordening, ook al zijn zij bedoeld om een regeling voor de procedures voor overname en terugname te treffen, “tegelijktijd ook, op dezelfde voet als de criteria in hoofdstuk III van die verordening, bij[dragen] tot de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat.”

Eveneens blijkt inderdaad uit de rechtspraak van het Hof dat het er zich van bewust is dat het aanwenden van een rechtsmiddel bij de rechter de definitieve voltooiing van de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat eventueel kan uitstellen maar dat het niet de bedoeling van de Uniewetgever is geweest, de rechtsbescherming van asielzoekers op te offeren aan de vereiste dat asielverzoeken snel worden afgehandeld (HvJ 29 januari 2009, Petrosian, C 19/08, punt 48; HvJ 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, punten 56-57).

Bijkomend stelt de verzoekende partij dan ook dat hij hierdoor een nadeel ondervindt omdat hij wenst dat België zijn verzoek tot internationale bescherming ten gronde behandelt. Volgens punt 43 van het voormelde arrest moet verweerder immers in geval de verantwoordelijkheid van rechtswege is overgegaan op België, “onverwijld” aanvangen met de behandeling van het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming.

Ten slotte wijst verzoeker er op het arrest Shiri waarin het Hof in Grote Kamer in het dictum voor recht stelde dat artikel 27, lid 1 van de Dublin III - verordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in die zin moeten worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, moet kunnen beschikken over een doeltreffend en snel rechtsmiddel waarmee hij kan aanvoeren dat na de vaststelling van het overdrachtsbesluit de in artikel 29, lid 1 en 2 van die verordening gestelde termijn van zes maanden is verstreken.”

3.2. Verweerder heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de bepalingen van artikel 29, leden 1 en 2 van de Dublin III-verordening, die luiden als volgt:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

[...]

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Het is niet betwist dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een overdrachtsbesluit aan Oostenrijk op grond van artikel 25, lid 2 van de Dublin III-verordening dat dateert van 7 december 2022 en dat steunt op een terugnameakkoord met dit land van 1 december 2022. Hieruit volgt dat de termijn om verzoeker in uitvoering van dit overdrachtsbesluit over te dragen aan Oostenrijk initieel liep tot en met 1 juni 2023 (datum akkoord met Oostenrijk + 6 maanden, cf. artikel 29, lid 1 van de Dublin III-verordening). Uiterlijk op deze datum diende verweerder verzoeker aldus effectief over te dragen aan de Oostenrijkse autoriteiten, zo niet werd België de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het ingediende verzoek om internationale bescherming. Indien verzoeker echter in de tussentijd was ondergedoken, kon de overdrachtstermijn, krachtens artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening, rechtmatig worden verlengd tot maximaal 18 maanden. In de bestreden beslissing van 23 mei 2023 oordeelde verweerder dat verzoeker inderdaad was ondergedoken waardoor de termijn van de Dublinoverdracht diende te worden verlengd tot maximaal 18 maanden met toepassing van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening.

Of verzoeker kan worden beschouwd als “*ondergedoken*” moet worden beoordeeld in het licht van de uitlegging die het Hof van Justitie aan artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening heeft gegeven. Volgens het Hof van Justitie moet er sprake van zijn dat de betrokken persoon er doelbewust voor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, § 70).

Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeker twee opvolgingsgesprekken had met een ICAM-coach en dat hij tijdens zijn tweede gesprek aangaf niet vrijwillig te willen vertrekken naar Oostenrijk en hij zijn opvangcentrum zou verlaten om op een privéadres te verblijven. Verweerder erkent dat verzoeker vervolgens dit privéadres ook meedeelde zowel aan de ICAM-coach als aan de bevoegde diensten van verweerder. Verweerder wijst er evenwel op dat de politie van Seraing op 10 januari 2023 omstreeks 13 uur 50 een woonstcontrole verrichtte op dit adres, maar zij verzoeker niet konden aantreffen. Volgens verweerder blijkt uit het verslag van de politie dat “*betrokkene zijn naam [...] niet op de bel of bus staat*” en dat “*er werd gesproken met een bewoner van het pand die verklaarde dat betrokkene niet aanwezig is*”.

Verzoeker betoogt, onder meer, dat er sprake is van een foutieve toepassing van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening, minstens dat verweerder op onzorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot zijn onderduiken. Hij wijst er op dat het politieverslag hem niet gekend is en hij zodoende ook niet kan vaststellen dat dit is ondertekend door een daartoe bevoegde persoon. Verder benadrukt hij dat blijkbaar slechts één woonstcontrole heeft plaatsgevonden en het onredelijk is om op basis van één onaangekondigde controle rond de middag op een weekdag te besluiten dat hij niet op het betreffende adres woont. Hij stelt ook niet te kunnen vaststellen dat de controle wel op het juiste adres is uitgevoerd en evenmin wordt vermeld op welke wijze de controle werd uitgevoerd. Nog merkt hij op dat de bewoner van het pand met wie de politie zou hebben gesproken louter stelde dat hij niet aanwezig was. Hieruit kan volgens hem louter blijken dat hij op het ogenblik van de controle inderdaad niet aanwezig was, maar niet dat hij niet op het adres zou verblijven. Hij stelt dat niet blijkt dat hij vervolgens werd gevraagd om zich te melden bij de politie van Seraing of de diensten van verweerder en nadien kennelijk ook geen controle meer werd uitgevoerd. Op basis van de voorliggende gegevens is volgens hem onterecht besloten tot zijn onderduiken.

Rekening houdend met het ontbreken van een administratief dossier, waaronder dus ook het bewuste politieverslag van 10 januari 2023, moeten de door verzoeker vermelde feiten in principe als bewezen worden beschouwd. Aldus moet in het kader van voorliggende procedure worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk verblijft op het door hem opgegeven adres en het gegeven dat hij op voormelde datum rond 13 uur 50 niet aanwezig was hieraan geen afbreuk kan doen. Er kan ook niet blijken dat deze vermelde feiten kennelijk onjuist zouden zijn. De enkele vaststellingen door de politie – die bij gebrek aan een administratief dossier niet kunnen worden geverifieerd – dat zijn naam niet op de bel of de bus staat en dat een bewoner van het pand verklaarde dat hij “*niet aanwezig*” was, laten ook nog niet toe vast te stellen dat hij er niet verblijft of onderduikt. Hiermee kan de bewoner van dit pand louter hebben bedoeld dat verzoeker op het tijdstip waarop de politie de woonstcontrole deed niet aanwezig was, terwijl hij er wel degelijk verblijft.

In de voorliggende omstandigheden moet verzoeker wordt bijgetreden in zijn standpunt dat de bestreden beslissing niet op basis van een zorgvuldige feitenvinding is tot stand gekomen en onvoldoende feitelijke gegevens voorlagen die toelieten te besluiten tot zijn onderduiken.

Minstens dringt de vaststelling zich op dat een beoordeling van het betoog van verzoeker vereist dat de Raad kennis kan nemen van de stukken van het administratief dossier, in het bijzonder de stukken met betrekking tot de door de politie doorgevoerde adrescontrole en de concrete bevindingen tijdens deze controle. Verweerder liet evenwel na om het administratief dossier neer te leggen, waardoor niet kan worden nagegaan welke gegevens voorlagen bij het nemen van de bestreden beslissing en bijgevolg niet kan worden nagegaan of de oordeelsvorming zorgvuldig, redelijk en wettig is, gelet op het aangevoerde middel (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 mei 2023 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS